

Forhold repræsenterede ham. Det er jo saadan paa Landet, i alt Fald for de større Gaardes Vedkommende, at Inspektøren, Bestyreren eller Forvalteren, hvad Navn man nu giver ham, mange Steder repræsenterer Arbejdsgiveren, han fæster Folkene til Arbejdet, det er ham, som Folkene søge, hvis der skulde komme Bryderier imellem dem, og det skulde komme til Søgmaal, og det er ogsaa ham, der søger Folkene. Den befuldmægtigede mener jeg maa være den, der ifølge Sagens Natur optræder i Arbejdsgiverens Sted, og derfor bør dette Udtryk „Arbejdsgiveren eller dennes befuldmægtigede“ bruges overalt, hvor der nu kun er nævnt Arbejdsgiveren.

De Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) og det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) angaaende § 8, kan jeg tiltræde. Jeg finder ogsaa denne Paragraf lovlig streng. Den gavner ikke Arbejderne noget som helst, og den er lovlig haard imod Arbejdsgiverne. Jeg kunde ønske, at dette Forhold kunde ordnes paa en noget anden Maade.

Til det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) vil jeg sige, at jeg i meget kan slutte mig til hans Udtalelser, men naar han sagde, at det tyske Sprog paa Kontrakterne var overflødig og burde slettes, er jeg ikke enig med ham. Jeg tror, jeg er lige saa national som noget andet Medlem i dette høje Ting, men desuagtet er jeg af den Mening, at det tyske Sprog helst bør bibeholdes. Vi kunne ikke godt undvære det, for det tyske Sprog er Mellesproget mellem de polske Arbejdere og Arbejdsgiverne. Ved Hjælp af det tyske Sprog gøre Arbejdsgiverne sig forstaaelige for Opsynsmændene, ved Hjælp af det tyske Sprog gøre Arbejdsgiverne sig forstaaelige for Præsten, og Opsynsmanden fører saa Arbejdsgiverens Tanker videre til Folkene ved Hjælp af det polske Sprog. Arbejdsgiveren kan ikke godt undvære det tyske Sprog som Mellesprog overfor Opsynsmanden og Præsten. Naar en Arbejdsgiver skal diskutere Kontraktens Ordlyd med Opsynsmanden, maa han gøre det paa Tysk, der er ingen anden Udvej, Opsynsmanden kan ikke Dansk. Naar han skal diskutere dens Ordlyd med Præsten, er akkurat det samme Tilfældet, saa jeg beder meget om, at det tyske Sprog maa bibeholdes her, og jeg synes, det ikke kan forklejne os eller vor Nation i nogen Maade, at det bliver bibeholdt her, hvor vi faktisk maa benytte det,

og hvor vi i Virkeligheden ikke kunne undvære det.

Jeg vil slutte med at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og Fremme her i Tinget og udtale min Glæde over, at det er fremkommet. Jeg tør forsikre ærede Medlemmer om, at de ved at fremme dette Lovforslag ville gøre Forholdene for den fremmede Arbejdskraft, der kommer her til Landet, betydelig bedre, end de ere nu. Loven vil forhindre Misbrug, som tidligere desværre have fundet Sted, om end i meget ringere Maal, end der fra mange Sider siges, men som det er i alle humane Arbejdsgiveres Interesse at faa forhindret.

Fraenkel: Jeg undrer mig ligesom det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (W. Neergaard) over, at det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) indledede med at betegne det Fænomen, der her er Tale om, som et sørgeligt Tidens Tegn, et sørgeligt Fænomen. Det er for øvrigt en Opfattelse, som man ingenlunde er uvant med ude fra Landet, man har hørt den paa Møde efter Møde blive gjort gældende, og jeg vilde gerne bidrage om muligt noget til, at denne Opfattelse blev en anden. Jeg tror, dette Fænomen er i begge Parters Interesse, baade i deres Interesse, der bruge disse Arbejdere, og i Arbejdernes egen. Fænomenet kan have en af to ganske naturlige Forudsætninger. Det viser sig enten i Lande med en meget tynd Befolkning og frugtbar Jordbund. Da der, som bekendt, hører flere Mennesker til at høste end til at saa, vil det være nødvendigt, at i saadanne Lande bjærges Høsten ved det, man kalder Vandrearbejdere, den Slags Arbejdere, som her er Tale om, og det sker i den allerstørste Stil, f. Eks. i Sydamerika, hvor der aarlig gaar Titusinder og atter Titusinder Arbejdere frem og tilbage mellem Europa og Amerika for at høste af derovre, til stor Gavn saavel for dem, der faa afhøstet, som for Arbejderne selv. Saa viser Fænomenet sig ogsaa under en ganske anden Forudsætning, nemlig ved meget intensivt og kapitalistisk drevet Landbrug, saadan som man har det i de gamle Lande. Der kan man ikke anvende i en Bedrift flere Arbejdere end dem, der ere nødvendige til den daglige Drift, og ved Sæsonarbejde kommer man saa til at mangle Arbejdere. Da nu oven i Købet ved den intensivere Drift Afgrøden er særlig stor, kræves der under Sæsonarbejde endnu flere Arbejdere end tidligere. I saa-